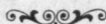

potrebnih za deželni zaklad v prvi polovici leta 1892. — II. kos. Izdan in razposlan dne 8. januarija 1892. 2. Razglas c. kr. namestnika na Štajerskem z dne 3. januarija 1892, o izvršilnem pouku za tehtnično in gospodarsko izvršitev naprave, vodstva in odobrenja varovalnih in vzdrževalnih stavb na prosti reke Drave od Maribora doli do Središča v letih 1891. do 1895. — III. kos. Izdan in razposlan dne 5. februarja 1892. 3. Razglas c. kr. namestnika na Štajerskem z dne 6. januarija 1892, o oskrbnini javnih bolniških zavodov. 4. Razglas c. kr. namestnika na Štajerskem z dne 23. januarija 1892, o Najvišem potrdilu sklepov deželnega zbora z dne 29. decembra 1891 o pobiranji davka od iztočenega piva in iztočenih žganih pijač za leto 1892., 1893. in 1894. v okolišu mestnih občin Maribor in Ptuij. 5. Razglas c. kr. namestnika na Štajerskem z dne 26. januarija 1892, o opustitvi dela ceste iz Radgone v Ljutomer kot okrajna cesta I. vrste. —

Razne vesti.

V Ljubljani, dne 15. majnika 1892.

— (Odvetniška zbornica kranjska) imela je dne 7. t. m. svojo redno občno skupščino, pri kateri se je zbralo 10 Ljubljanskih odvetnikov, pa 3 vnanji. Po poslovnem poročilu se je zadnje leto pri zbornici vložilo 212 vlog, med njimi 12 pritožeb, katerih pa je bilo 6 zavrženih, 2 pa sta se poravnali. Odvetnikov je bilo 23, odvet. kandidatov pa 14 pri tej zbornici vpisanih; jeden odvetnik je moral odstopiti, jeden pa je umrl. Pri volitvah je bil namestnikom predsednika znova izbran dr. A. Mosche iz Ljubljane, odbornikom dr. J. Sajovic iz Ljubljane, odborniškim namestnikom pa dr. V. Štempihar iz Kranja. V disciplinarni svet sta bila izvoljena kot člana dr. Fr. Munda iz Ljubljane in dr. A. Mosche (nov), kot namestnika pa dr. A. pl. Schöppl iz Ljubljane in dr. V. Temniker iz Kamnika. Skupščina je tudi sklenila, da bode odslej plačevati zbornici po 10 gl. letnega doneska.

— (Osobne vesti.) Imenovani so: Ministerijalni svètnik E. A. Peck predsednikom višj. dež. sodišču v Trstu; državni pravdnik v Gradci dr. G. Zistler višj. dež. sod. svètnikom v Gradci; okr. sod. pristav v Ilirski Bistrici A. Verderber in okr. sod. pristav dr. G. Smolej v Mariboru dež. sod. pristavoma v Ljubljani; avskultant dr. J. Thomann okr. sod. pristavom v Ilirski Bistrici; avskultant grof. J. Coronini okr. sod. pristavom v Gorici; pravni praktikant M. Mrače avskultantom za Kranjsko; absol. pravnik O. Cernstein polit. konceptnim praktikantom na Kranjskem. — Premeščeni so: notar I. Ulrich iz Laškega trga v Maribor; sodni pristav pri trgov. in pomorskem sodišči v Trstu K. Covacic k sodišču v Trstu; davčni nadzornik F. Geiger s Krškega v Kočevje, davčni nadzornik J. Kalan iz Kočevja na Krško. — Odvetnika sta nova: dr. U. Lemež v Slov. Bistrici in dr. M. Pretner v Trstu. — Vpokojen je na svojo prošnjo I. Turn, okr. sodnik v Sevnici.

— (Odvetniška zbornica Lvovska) obrnila se je začetkom tega leta s posebno, 32 tiskanih strani obsežno peticijo do „poljskega kluba“ v državni zbor. V tej peticiji izraža, sklicujoč se na § 27. odvet. reda, svoje mnenje o načrtu zakona zastran prakse pravnih praktikantov in sodniškega izpita, o načrtu, ki je našim čitateljem uže nekoliko znan tudi iz poročila na str. 7. letošnjega „Slov. Pravnika“, potem pa tudi o načrtu zakona zastran sodne pristojnosti v zapuščinskih razpravah. — Nam primankuje žalibog prostora, da bi služili našim bralcem s celo vsebino te velevažne in izvrstno sestavljene peticije. Vsebinsi njeni mora pritrjevati vsak praktični pravnik bodi po svojem poklicu sodnik, odvetnik ali beležnik. Samo po sebi je umevno, da se peticija, katero je odposlala odvetniška zbornica, ozira sosebo na interese odvetniškega stanu, a vendar zaradi tega ni jednostranska ali celo nepravilna drugim strokam naše znanosti. — Potrudili se bomo, podati kolikor moči na tesno vsebino peticije, kolikor se tiče prvega važnejšega načrta, ter omenjamo, da se zbornici drugi načrt posebno zaradi tega vidi neumesten, ker so itak okrajna sodišča uže preveč obložena z delom in se dosedaj ni pokazala potreba, kolegijalnim sodiščem odjemati nekaj dela, sosebo ne v takih rečeh, v katerih je strankam kolegijalno posvetovanje vedno bolj koristno, nego li rešilo po jedni osebi. — Ni dvojbe, pravi zbornica, da je ves naš sodni red in sodna organizacija itd. sedaj vrejena po zastarelih zakonih iz raznih dob in da je tu najnujnejše potreba temeljite reorganizacije. A glede omenjenih zakonovih načrtov naj se drži poljski klub načela, katero je uže izrazil pri razpravljanji Plenerjevega nasveta o polajšavi dohodarine: Škodljiva je reforma posameznih delov kake stroke državne uprave. Reforma, a le cele stroke! — Načrt prvega zakona je zvest sedanjemu principu, da so strogo ločeni sodniški, odvetniški in notarski izpiti. Vladna predloga, katera se sklicuje na to, da je poklic sodnika bistveno različen od odvetnikovega, češ odvetnik mora tudi v upravnih stvareh zastopati, je tako nedosledna, da zahteva od pravnega praktikata venderle jednoletne upravne prakse. Zakaj bi bilo sodniku, ki mora vender ceniti delo odvetnikovo, manj znati potreba? Beležnikom pripada, sosebo na deželi, nikakor ne lahka naloga, sestavljati pogodbe in listine, delo, katero ima najvažnejši pomen in pomenljive nasledke, — torej bi morali notarji imeti isto znanje in prakso, kakor sodniki in odvetniki. — Jednostranski sedanji razvoj omenjenih treh stanov je nezdrav in množi animoznost med njimi, pravosodje pa pri vsem tem trpi. Prestop od jednega stanu v drugi ni dovoljen, a to je neugodno posebno za tiste, ki spoznajo, da izvoljeni poklic ni za nje, da bi na pr. pač bili dobri sodniki, a zaradi premajhne energije ne morejo biti dobri odvetniki. Tako se uprav zaradi tega, ker ni jednakega izpita, umetno izolira vsak stan in mi ne napredujemo ter ne dospemo k istemu stališču, kakor srečnejši zapad, sosebo Anglija in Francoska, kjer odvetnikom, v slavo njihovemu stanu in na korist stvari sami, ni samo dovoljeno, da poslujejo kot sodniki, nego jih celo vlada rabi na imenitne sodniške stole. Pri nas seveda

to ne gre! In vender potrebuje sodniški stan, kakor vsak drugi, da se dopolnjuje po močeh, ki so bile v dotiki z življenjem, po izvrstnih odvetnikih in notarjih. Isto tako seveda tudi narobe. Sodništvo, odvetništvo in beležništvo bi s tem le pridobilo, če bi se dopolnjevalo drugo z drugim. Torej jednak izpit, jednaka praksa! — Triletno dobo smatra zbornica za prekratko, če se pomisli važnost stvari same in pa, da zahteva zakon od pravnega praktikanta, naj v treh letih posluje pri kolegijalnih in okrajnih sodiščih, pri državnem pravdnistvu, pri upravnih in finančnih uradih in vrhu tega še pri kakem odvetniku ali finančni prokuraturi, vrhu vsega tega pa se naj še pripravlja za izpit; in pri nas sedi 9—10 mesecev ali še dalj kot zapisnikar na Žabjaku. (Teh besed seveda v peticiji ni.) O praksi pri drž. pravdnistvu, pravi zbornica, toliko časa ne more biti govora, da se pravdnistvo ne loči kot gola upravna instanca od sodišč. — Naj-obširnejše in temeljitejše pa se pretresa določba, ki govori o praksi pri odvetnikih (§ 2. in 5.). Doba pol leta je očitvidno prekratka. Način pa, kako se bode zvrševala ta praksa, smatra zbornica za celi odvetniški stan žaljiv. Načrt prepušča višjesodnemu predsedniku, da imenuje po predlogu odbora odvetniške zbornice tiste pisarne, v katere stopiti bode praktikantom dovoljeno: posameznim pisarnam dodeli potem praktikante predsednik prvega sodišča. Sedaj uže itak obstojati dve vrsti pisaren: 1. ponavadne, in 2. po državi subvencionirane pisarne tistih sodnih svetnikov, kateri so po zdravniškem pričevalu preslabotni za sodno službo in zaradi tega stopijo v pokoj in dobivajo pokojnino, a so še sposobni za odvetniški posel; novi zakon ustanovil bode še jedno razliko med odvetniki, namreč sposobne odvetnike za sprejem pravnih praktikantov in nesposobne v kaj takega. Zbornica imenuje to vprašanje napad na avtonomijo in obstanek odvetnikov. Vladni nagibi so ničevi. Zakaj se ne prepušča izvoliti pisarno praktikantu samemu? Saj vender niso več otroci, ki bi potrebovali varstva! Saj bodo vender vedeli, kaj storiti! „Ali so pa kovači načrta tako v strahu za juridično nedolžnost gg. praktikantov? Preti li res v odvetniških pisarnah nevarnost moralnega naleza in gnilobe, katera bi utegnila blage nazore in principe gospodov praktikantov pokvariti? Zakaj hočete odvetniški stan tako ponižati! Odvetniki sicer ne bodo imeli toliko časti ali pa celo dobička, če sprejemajo pravne praktikante; pač pa je žaljivo, kvarno in morebiti spojeno z uprav usodnimi nasledki za odvetnika, ki bode po naredbi višjesodnega predsednika kar hipoma prištet tisti „raji“, pri kateri ni smeti, niti moči stopiti v prakso. Kje je potem eksistenca in bodočnost odvetnikova, kateri vender živi od glasu javnega mnenja; to mnenje ne jemlje v poštev posameznostij, nagibov, razlogov činu, ampak le čin, kakeršen je in si razlaga ta čin navadno na najneugodniši način. Brez dvojbe bode vsak premišljeval, zakaj je ta ali oni odvetnik vsako leto izključen iz imenika. Marsikomur bode neznano ostalo, da se je zahvalil prav lepo totični advokat za to odliko, pač pa se bode vedno reklo: „A, tu mora uže kaj biti.“ Nevarna je za celi stan torej določba §-a 5.“ — Odvetniški stan, pravi zbornica dalje, bode tudi to novo

breme nase vzal in ugodil želji vlade, ne vprašal in ne zahteval kakega ekvivalenta. Če bode pa zaradi tega moral še trpeti, če se bode prizadela velikemu delu tovarišev vrhu tega še velika gmotna in moralna škoda, če bi utegnila napadati se čast celega stanu, bodejo odvetniki po vsej pravici rekli: „Non possumus!“ Ne bomo sprejemali kandidatov, nam po uradih usiljenih, nočemo podati višjesodnemu predsedniku zahtevanih nasvetov in jih tudi ne bomo podali. S tem zakonom sega država v pravice, odvetnikom po §-u 33. odv. reda zagotovljene. Po načrtu sicer višjesodni predsednik res ne sme prekoračiti predloga zborničnega odbora, t. j.: on ne sme imenovati pisaren, katerih ni nasvetoval odbor, a on sme nekatere zavreči od predlaganih, in to je tisto „aliquid“, ki je sramljivo in žaljivo za odvetniški stan in njega zastopstva, katera so vendar do sedaj v občo zadovoljnost reševala svoje naloge. Ni pa verjetno, da bode odboru moči razlikovati pisarne v sposobne in nesposobne za sprejem praktikantov; naloga, kateri se pač izmed tovarišev ne bi nihče radostno udal. Če pa naj se uže na vsak način dodeljujejo praktikantje pisarnam ne glede na njih prosto voljo, prepusti naj se to zbornicam, oziroma njih odboram. Sicer pa pač odvetništva ni moči prisiliti, da sprejema, ako v istem času izreka oblastvo nezaupnico zavrženim tovarišem. § 5. naj torej slôve: „Ako si hoče pravni praktikant pridobiti prakso v odvetniškem poslu, oglasiti se mu je pri zbornici. Odbor imenuje mu odvetnika, pri katerem bode posloval.“ — Nerešena so v načrtu tudi vprašanja glede adjuta ozir. plače, disciplinarne oblasti in substitucijske pravice praktikanta-koncipijenta. — Peticija konečno pravi: Grajali smo brezozirno in strogo napake zakonovih načrtov, da podamo velečastitemu klubu dokaz, kako se čedalje bolj čuti in kaže pomankanje praktikov v pravosodnem ministerstvu, ki bi umeli združevati teorijo in potrebe dejanskega življenja. Mladi moške z golo akademično izobraženostjo, kateri nimajo pojma o praktičnem življenji in njega potrebah, sedé v zakonodavni kovačnici tega ministerstva in se izogibajo kakor nalašč vsaki praksi in vsakemu praktičnemu nazoru. Prosi se torej: Poljski klub naj 1.) stori, da se odstavita zakonova načrta od dnevnega reda državnega zbora; 2.) zahteva od vlade, da predloži hitro državnemu zboru načrte zakonov zastran novega sodnega reda, sodne instrukcije i. t. d.; 3.) upliva na vlado, da bode po smislu in glede na § 27. lit. e) odv. reda predložila vsak načrt novega zakona, predno ga predloži državnemu zboru, sodiščem, odvetniškim in notarskim zbornicam v pretres in izraz mnenja; 4.) zahteva od ministra, da reši peticijo istega odbora, katere bomo tudi omenili v prihodnjem listu.

„Slovenski Pravnik“ izhaja 15. dne vsacega meseca in dobivajo ga člani društva „Pravnika“ brezplačno; nečlanom pa stoji za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld.

Uredništvo je v Ljubljani, šte. 8 na Bregu; upravništvo pa na Križevniškem trgu šte. 7.